

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej w L.
przeciwko Gminie Miasta L.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Strona powodowa Spółdzielnia Mieszkaniowa w [...] wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 czerwca 2015 r. w sprawie przeciwko Gminie Miasta L. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego wniosku o przekazanie w użytkowanie wieczyste gruntu i przeniesienie nieodpłatne własności znajdujących się na tych gruntach budynków, budowli, urządzeń i lokali, tj. czy wniosek ten jest oświadczeniem woli w rozumieniu art. 60 k.c., do którego znajduje zastosowanie art. 61 k.c., czy też wniosek należy traktować jako czynność procesową w postępowaniu administracyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym w orzecnictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżąca nie wykazała powołanej we wniosku przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w powyżej wskazanym rozumieniu. Uzasadnienie

wniosku w istocie sprowadza się do przedstawienia własnego stanowiska strony, zgodnie z którym wniosek o przekazanie w wieczyste użytkowanie gruntu i przeniesienie nieodpłatne własności znajdujących się na tych gruntach budynków, budowli, urządzeń i lokali jest wyłącznie czynnością procesową w postępowaniu administracyjnym, do której stosuje się art. 57 § 5 k.p.a. Przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne było często przedmiotem wypowiedzi w judykaturze Sądu Najwyższego, w której roszczenie o ustanowienie użytkowania wieczystego przysługujące spółdzielni na podstawie art. 2 c ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości uznaje się za roszczenie o charakterze cywilnoprawnym, do którego znajdują zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 801/04, OSNC 2006 nr 5, poz. 90). Trzeba też zwrócić uwagę, że do powyższej kwestii wyczerpująco odniósł się Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł jak w sentencji pkt 2 na podstawie art. 99 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 oraz § 6 pkt 6, § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490. zm.: Dz.U. z 2015 r. poz. 617).